

บทที่ 4

วิเคราะห์ความเหมาะสมของการเขียน

4.1 ความชอบธรรมของการลงโทษเขียน

ในการลงโทษผู้กระทำความผิดตั้งแต่ครั้งโบราณกาลมีการลงโทษผู้กระทำความผิดหลายวิธีด้วยกันขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมและประเพณีของแต่ละยุคสมัย ในครั้งนั้นการลงโทษผู้กระทำความผิดเป็นไปเพื่อให้ได้รับความเจ็บปวด ทรมานต่อเนื้อตัวร่างกายเพื่อให้สาสมกับการกระทำความผิด เป็นการลงโทษในลักษณะตาต่อตา ฟันต่อฟัน หรือทรมานด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อให้รับสารภาพ ในอดีตโทษเขียนได้ถูกนำมาใช้อย่างแพร่หลายและได้รับความนิยมน้อย่างกว้างขวาง ในบางประเทศถึงกับมีลานเขียนเพื่อให้ประชาชนมาลงชื่อ เป็นการประจาน และข่มขู่เพื่อให้เกิดความเกรงกลัวไม่กล้ากระทำความผิดอีกต่อไป ส่วนในยุคปัจจุบันการลงโทษจะไม่นิยมกระทำต่อเนื้อตัวร่างกายเนื่องจากเห็นว่าเป็นการลงโทษที่ทารุณและไร้มนุษยธรรม ดังนั้น โทษจึงเป็นไปในลักษณะที่ให้ผู้กระทำผิดถูกจำกัดอิสรภาพหรือชดใช้ค่าเสียหายในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินเงินทอง อันเป็นการทดแทนการกระทำความผิดนั้นๆ ดังเช่น การลงโทษจำคุก , กักขัง , ปรับ , ริบทรัพย์สิน ส่วนการลงโทษประหารชีวิตซึ่งถือว่าเป็นโทษที่รุนแรงที่สุดก็นำมาใช้เฉพาะกรณีที่เห็นว่าผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดที่ร้ายแรงซึ่งสังคมนั้นๆ ไม่อาจยอมรับได้และเห็นว่าผู้กระทำความผิดไม่สามารถที่จะกลับมาดำรงอยู่ในสังคมต่อไปได้ จึงใช้มาตรการลงโทษประหารชีวิตเพื่อเป็นการตัดโอกาสที่จะไม่ให้ผู้กระทำผิดนั้นมากระทำความผิดรุนแรงนั้นๆ ได้อีก

¹ วิษณุ เครืองาม , “กฎหมายกับสภาพบังคับ” ใน เอกสารการสอนชุดวิชากฎหมายกับการเปลี่ยนแปลงสังคม หน่วยที่ 1-7 สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช , 2533) , หน้า 205.

เมื่อในปัจจุบันการลงโทษผู้กระทำความผิดมีแนวความคิดว่าไม่ควรกระทำต่อเนื้อตัวร่างกายของผู้กระทำความผิด โทษเขียนจึงไม่ได้รับความนิยมและค่อยๆหายไปจนแทบไม่ค่อยได้มีการลงโทษนี้อีกในนานาประเทศ แต่ก็ยังมีบางประเทศที่โทษเขียนยังคงถูกนำมาใช้ในการลงโทษผู้กระทำความผิดในความคิดบางประเภท เช่น ประเทศซาอุดีอาระเบีย , อิหร่าน , ปากีสถาน , มาเลเซีย และสิงคโปร์ เป็นต้น นอกจากนี้โทษเขียนยังถูกใช้ในการลงโทษเด็กเพื่อเป็นการอบรมสั่งสอน โดยการเขียนดีซึ่งถือได้ว่าเป็นวัฒนธรรมของชาวเอเชียที่มีมาแต่โบราณกาล การลงโทษก็เป็นเพียงการลงโทษในลักษณะที่ไม่รุนแรงแต่เพื่ออบรมสั่งสอนให้หลายจำเท่านั้น เช่น การที่ครูบาอาจารย์เขียนดีเด็กเกรในชั้นเรียน หรือพ่อแม่เขียนดีลูก เป็นต้น

4.1.1 ความชอบธรรมของการลงโทษเขียนในสังคมไทย

ในระดับโครงสร้างของสังคมจะเห็นได้ว่าสังคม ได้ปลูกฝังค่านิยมในการทำโทษเด็กเพื่อให้เข็ดหลาบ บางคนได้ใช้วิธีการนี้โดยไม่ตระหนักว่าสิ่งนี้จะเป็พื้นฐานของการทารุณกรรมเด็กในขั้นที่รุนแรงต่อไป และคนมักจะทำเพื่อไม่ให้เข็ดหลาบเป็นการป้องกันการกระทำความผิดไปในตัว ปัญหาอยู่ที่ว่าการเขียนระดับไหนถึงจะไม่เรียกว่าเป็นการทารุณกรรมซึ่งคนทั่วไปยังหามาตรฐานการเขียนดีเด็กไม่ตรงกันว่าควรอยู่ในระดับไหนปัญหาจะไม่เกิดการทารุณขึ้นได้อย่างไร ซึ่งกรณีนี้เป็นปัจจัยข้อหนึ่งที่สนับสนุนประกอบกับค่านิยมของสังคมที่ว่า “รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี” เพื่อต้องการให้เด็กเข็ดหลาบนั้น เป็นคำกล่าวอ้างโดยที่ผู้เขียนดีเด็กนั้นขาดความรู้ในทางจิตวิทยาเรื่องการปรับปรุงพฤติกรรมโดยอาศัยทฤษฎีการเรียนรู้ ทั้งนี้ การปรับพฤติกรรมไม่จำเป็นว่าจะใช้ได้ผลด้วยวิธีการเขียนดีเท่านั้น เพียงแต่การให้รางวัลด้วยการชมเชยหรือการแสดงสีหน้าที่เป็นมิตรก็สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้นได้²

เมื่อสังคมคาดหวังให้บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง เป็นผู้อบรมเลี้ยงดูบุตรหรือเด็กในความปกครองให้เป็นพลเมืองดีของสังคม สังคมจึงต้องยอมรับอำนาจอิสระของบิดา มารดา หรือผู้ปกครองในการลงโทษเขียนดีบุตรหรือเด็กที่อยู่ในความปกครองได้ ดังจะเห็นได้จากการที่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1567 อนุมาตรา (2) ให้อำนาจแก่บิดามารดา หรือผู้ปกครองทำโทษบุตรหรือเยาวชนที่อยู่ในความปกครองตามสมควรเพื่อว่ากล่าวสั่งสอน ดังนั้น ถ้า

² สัจวรรณ์ สมบัติใหม่, “ปัญหาการทารุณกรรมเด็ก”, วารสารสวนปรง ปีที่ 3 ฉบับที่ 2 (มกราคม-มีนาคม 2530) : 8.

เด็กประพุดตีฝ่าฝืนหรือไม่เชื่อฟังคำอบรมสั่งสอน บิดา มารดา หรือผู้ปกครองย่อมมีอำนาจทำโทษได้ตามสมควรแก่สภาพอายุของบุตรผู้เยาว์ การทำโทษย่อมหมายถึงการเขียนตีหรือว่ากล่าวตักเตือน แต่ทั้งนี้ต้องพอดูเหมาะสมกับสภาพร่างกาย อายุ และความผิดที่เด็กกระทำ มิฉะนั้นอาจเข้าข่ายเป็นการกระทำทารุณกรรมเด็ก อำนาจในการทำโทษของบิดา มารดา หรือผู้ปกครองย่อมโอนไปโดยปริยายถ้าเด็กอยู่ในความปกครองดูแลของบุคคลอื่น เช่น ครู หรือผู้รับเลี้ยงดูแลเด็กย่อมมีอำนาจทำโทษเด็กได้ตามสมควรเพื่อว่ากล่าวสั่งสอน การลงโทษต้องเป็น ไปเพื่อวัตถุประสงค์ในการสั่งสอนให้เป็นคนดี ถ้าการลงโทษเขียนตีโดยวัตถุประสงค์อื่นหรือเป็นการถูกลงโทษ การลงโทษเขียนตีก็จะกลายเป็นการทารุณกรรมหรือทำร้ายเด็กซึ่งย่อมมีความผิดทางอาญาได้³

ในกรณีที่เด็กหรือเยาวชนถูกบิดา มารดา หรือผู้ปกครองกระทำทารุณกรรม เด็กหรือเยาวชนย่อมถูกจำกัดอำนาจในการร้องทุกข์หรือฟ้องร้องคดีเอาโทษกับบิดามารดาหรือผู้ปกครองของตน เพราะตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 3 และ มาตรา 5 อนุมาตรา (1) กำหนดให้เฉพาะผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้อนุบาล (คือบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง) มีอำนาจร้องทุกข์หรือฟ้องร้องคดีเอาโทษกับผู้กระทำผิดต่อผู้เยาว์ ถ้าหากบิดา มารดา หรือผู้ปกครองเป็นผู้กระทำผิดต่อผู้เยาว์เสียเอง คงไม่ร้องทุกข์หรือฟ้องร้องคดีเอาผิดต่อตนเองแน่ และเด็กซึ่งเป็นผู้เสียหายก็มักจะ ไม่ยอมเบิกความ อาจเป็นเพราะสงสารบิดา มารดา ไม่ประสงค์จะให้รับโทษ หรืออาจถูกอิทธิพลของบิดา มารดา ครอบงำจนไม่กล้าเบิกความต่อศาล ถึงแม้ว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 6 เปิดโอกาสให้มีการตั้งผู้แทนเฉพาะคดีได้โดยกำหนดว่า “....ผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้อนุบาลไม่สามารถจะกระทำการตามหน้าที่โดยเหตุหนึ่งเหตุใด รวมทั้งมีผลประโยชน์ขัดกันกับผู้เยาว์หรือคนไร้ความสามารถนั้น ๆ ญาติของผู้นั้น หรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องกับอาจร้องขอต่อศาลขอให้ตั้งเขาเป็นผู้แทนเฉพาะคดีได้ เมื่อศาลได้สวนแล้ว ให้ศาลตั้งผู้ร้องหรือบุคคลอื่นซึ่งยินยอมตามที่เห็นสมควรเป็นผู้แทนเฉพาะคดี เมื่อไม่มีบุคคลใดเป็นผู้แทนให้ศาลตั้งพนักงานฝ่ายปกครองเป็นผู้แทน....” ในทางปฏิบัติอาจเป็นการยากที่ญาติหรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องกับเด็กที่ถูกทารุณกรรมจะยื่นคำร้องขอเป็นผู้แทนเฉพาะคดี แม้จะมีการตั้งผู้แทนเฉพาะคดี โอกาสที่เด็กจะรู้สึกสงสารบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง หรือในทางตรงกันข้ามอาจจะถูกอิทธิพล

³ วัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล , “กฎหมายที่มีลักษณะลงโทษเด็ก” , ใน รวมบทความและเอกสารประกอบการสัมมนาในโครงการอบรมและศึกษาวิจัยเกี่ยวกับสิทธิเด็กในประเทศไทยระหว่างปี พ.ศ.2537-2538 (กรุงเทพมหานคร : ศูนย์เครือข่ายสิทธิเด็กเอเชียเน็ท , 2538) , หน้า 114.

ครอบงำ จึงไม่ให้ความร่วมมือในการเบิกความต่อศาล ศาลก็ไม่อาจลงโทษผู้ที่กระทำทารุณกรรมเด็กได้ ดังนั้น ควรจะมีการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 5 โดยกำหนดให้หน่วยงานของรัฐหรือองค์กรภาคเอกชนที่มีภารกิจเกี่ยวกับการคุ้มครองดูแลเด็กถูกระงับการกระทำทารุณกรรมมีอำนาจร้องทุกข์หรือฟ้องคดีแทนผู้เยาว์ในกรณีผู้แทนโดยชอบธรรมกระทำผิดต่อผู้เยาว์เสียเอง

ควรออกกฎหมายให้ผู้ประกอบอาชีพบางประเภท เช่น แพทย์ ทันตแพทย์ จิตแพทย์ พยาบาล นักสังคมสงเคราะห์ มีหน้าที่รายงานการกระทำทารุณกรรมเด็กในกรณีที่ตนได้รับการรักษาหรือช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรม โดยให้รายงานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่กรมประชาสงเคราะห์เพื่อจะได้ช่วยเหลือเด็กและนำตัวผู้กระทำทารุณกรรมเด็กมาลงโทษทางอาญา⁴

ในปัจจุบันกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองแก่เด็กที่ถูกทารุณกรรมโดยตรง ปรากฏอยู่ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 398 แต่เอาโทษกับบิดา มารดา หรือผู้ปกครองที่กระทำทารุณกรรมเด็กเพียงแก่ความผิดลหุโทษ จึงควรแก้ไขให้เป็นความผิดที่สูงกว่าลหุโทษ และในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1582 ศาลมีอำนาจสั่งเองหรือสั่งเมื่อญาติของเด็กหรืออัยการร้องขอให้ถอนอำนาจปกครองแก่บิดา มารดาที่เลี้ยงดูเด็กโดยไม่ชอบ หรือประพฤติชั่วร้ายต่อเด็ก ควรเพิ่มเติมกรณีการที่ผู้ใช้อำนาจปกครองทำการเลี้ยงดูบกพร่องได้แก่การทำร้าย หรือนำเชื่อได้ว่าทำร้ายด้วยและควรกำหนดให้ส่งเด็กให้อยู่ในความดูแลของกรมประชาสงเคราะห์ หรือผู้ที่ศาลเห็นสมควรในทันทีที่เหตุอันควรสงสัยได้เกิดขึ้นก่อนที่จะได้มีการดำเนินการให้ถอนอำนาจปกครอง ซึ่งโดยปกติการพิจารณาถอนอำนาจปกครองมักใช้เวลานานในการพิจารณา⁵

⁴ วัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล, “มาตรการป้องกันการทารุณกรรมเด็กที่สังคมคาดหวัง”, บทบัญญัติ เล่มที่ 45 ตอนที่ 1 (พ.ศ.2532) : 73-74.

⁵ พ.ด.อ.เทอดไทย ศรีลัมภ์, ปัญหาเด็กและเยาวชนไทยในสภาพการณ์ปัจจุบัน (กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาการป้องกันอาชญากรรม ส่วนวิชาการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม กองบังคับการวิชาการ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ, 2538), หน้า 52.

⁶ ศูนย์เครือข่ายสิทธิเด็กเอเชียเน็ท, รายงานผลการศึกษาวิจัยเบื้องต้น เรื่อง แนวทางการพัฒนากฎหมายเกี่ยวกับการพัฒนาเด็ก (กรุงเทพมหานคร : ม.ป.ท.,2538), หน้า 142.

ควรมีการเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 1582 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่า กรณีเด็กถูกละเมิดหรือถูกเลี้ยงดูโดยมิชอบจากผู้ใช้อำนาจปกครองโดยให้อำนาจต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งพบเห็นหรือน่าเชื่อถือว่ามีการกระทำทารุณกรรมหรือเลี้ยงดูโดยมิชอบของผู้ใช้อำนาจปกครองในอันที่จะแยกตัวเด็กออกจากครอบครัวหรือจากผู้ใช้อำนาจปกครองที่กระทำทารุณกรรมหรือเลี้ยงดูโดยมิชอบได้ในทันที เพื่อคุ้มครองสวัสดิภาพเป็นการชั่วคราวก่อนที่จะดำเนินการถอนอำนาจปกครอง โดยให้ศาลมีอำนาจสั่งห้ามการกระทำดังว่านั้นพร้อมทั้งเรียกประกันทัณฑ์บนหรือสั่งขังผู้ที่กระทำทารุณกรรมหรือเลี้ยงดูโดยมิชอบด้วยได้⁷

จากการที่สังคมไทยโดยทั่วไปคนในครอบครัวยังคงมีการอบรมเลี้ยงดูเด็กโดยการดูแล อบรม ติเตียน รวมทั้งยังมีครูบาอาจารย์อีกมากที่ลงโทษเด็กอย่างรุนแรงโดยที่บุคคลอื่นมักจะไม่ไปก้าวก่าย แทรกแซงเพราะถือว่าเป็นเรื่องของครอบครัวหรือเป็นสิทธิในการอบรมสั่งสอนของครู ซึ่งจากความคิดความเชื่อดังกล่าวทำให้มีเด็กถูกละเมิดได้รับบาดเจ็บมากมาย ดังนั้น ควรที่จะมีความร่วมมือกันในหลายๆ ฝ่ายที่จะรณรงค์เปลี่ยนแปลงความคิด ความเชื่อดังกล่าวให้ลดน้อยลง เปลี่ยนทัศนคติการเลี้ยงดูบุตรโดยการใช้อำนาจบังคับเมียนตีเด็กมาเป็นการเลี้ยงดูแบบสมัยใหม่ที่ให้ความรัก ความเข้าใจเด็กแทนซึ่งมีการพิสูจน์แล้วว่าได้ผลกว่า⁸

ตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 มาตรา 31 บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย การทรมาน ทารุณกรรม หรือการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้ายหรือไร้มนุษยธรรมจะกระทำมิได้ แต่การลงโทษประหารชีวิตตามที่กฎหมายบัญญัติไม่ถือว่าเป็นการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้ายหรือไร้มนุษยธรรมตามความในวรรคนี้”

สิทธิประการนี้สอดคล้องกับปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ข้อ 5 ซึ่งบัญญัติว่า “บุคคลใดจะถูกทรมานหรือได้รับการปฏิบัติหรือการลงทัณฑ์ซึ่งทารุณ โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือหยามเกียรติมิได้” นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางแพ่งและ

⁷ เรื่องเดียวกัน , หน้า 151

⁸ วิศิษฐ์ ฉัตรกริช , “มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองสิทธิเด็กทางครอบครัว” , (วิทยานิพนธ์ปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2538) , หน้า 117.

ทางการเมืองข้อ 7 ซึ่งบัญญัติว่า “บุคคลใดจะถูกทรมานหรือได้รับผลการปฏิบัติหรือการลงโทษที่โหดร้าย ฝืดคนุษยธรรมหรือต่ำช้ามิได้ บุคคลใดจะถูกทดลองทางการแพทย์หรือทางวิทยาศาสตร์โดยปราศจากความยินยอมพร้อมใจอย่างอิสระหาได้ไม่” ก็ตาม แต่ผู้เขียนเห็นว่าตามสภาพของสังคมไทยในปัจจุบันยังมีค่านิยมในการเลี้ยงดูลูก โดยยึดหลักกรักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี จึงเป็นเหตุที่ทำให้สามารถลงโทษเด็กโดยการเข็ญตีได้ ประกอบกับประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1567 อนุมาตรา (2) ให้อำนาจแก่บิดามารดา หรือผู้ปกครองทำโทษบุตรหรือเยาวชนที่อยู่ในความปกครองตามสมควรเพื่อว่ากล่าวสั่งสอน ดังนั้น ถ้าเด็กประพฤติฝ่าฝืนหรือไม่เชื่อฟังคำอบรมสั่งสอน บิดา มารดา หรือผู้ปกครองย่อมมีอำนาจทำโทษได้ตามสมควรแก่สภาพอายุของบุตรผู้เยาว์ การทำโทษย่อมหมายถึงการเข็ญตีหรือว่ากล่าวตักเตือน แต่ทั้งนี้ต้องพอเหมาะแก่สภาพร่างกาย อายุ และความผิดที่เด็กกระทำ การลงโทษต้องเป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์ในการสั่งสอนให้เป็นคนดีจึงจะไม่เป็นการทารุณ ถ้าการลงโทษเข็ญตีโดยวัตถุประสงค์อื่นหรือเป็นการลูแก่โทษ การลงโทษเข็ญตีก็จะกลายเป็นการทารุณกรรมหรือทำร้ายเด็กซึ่งย่อมมีความผิดทางอาญาและเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญฉบับนี้

4.1.2 ความชอบธรรมของการลงโทษเข็ญตีในสังคมไทยในประชาคมโลก

ในการพิจารณาเปรียบเทียบโทษเข็ญตีในสังคมไทยกับต่างประเทศ เพื่อที่จะพิจารณาความชอบธรรมนั้น ได้มีแนวความคิดของประเทศต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องการลงโทษเข็ญตี ดังนี้⁹

ประเทศออสเตรเลีย ได้มีการคัดค้านการลงโทษเข็ญตีมาเป็นเวลากว่า 20 ปี การลงโทษต่อเนื่องตัวร่างกายสำหรับเด็ก ได้มีเอกสารจาก a child protection website เผยแพร่ต่อต้านการลงโทษต่อเนื่องตัวร่างกาย

ประเทศ Benin การลงโทษต่อเนื่องตัวร่างกายในโรงเรียนได้ถูกห้ามอย่างชัดเจนใน Benin และแอฟริกา

ประเทศญี่ปุ่น ครุยังคงลงโทษต่อเนื่องตัวร่างกายเด็กที่กระทำผิดระเบียบวินัย

ประเทศมาเลเซีย ในปี 1996 ยังคงมีการลงโทษโดยการเข็ญตีในโรงเรียน Datuk Hamid Othman รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ได้กล่าวว่าศาสนาอิสลามไม่ห้ามการเข็ญตีตราบใดที่การเข็ญตีนั้นไม่เป็นอันตราย การเข็ญตีเด็กนักเรียนยังถือว่ามีความจำเป็นเพื่อการอบรม

⁹ Corporal Punishment Links (school cp) , wysiwyg://53/http://www.club.innet.be

สั่งสอน การเขียนจะใช้ท่อนไม้ในการเขียน การลงโทษเขียนสามารถทำได้เพื่อเป็นการอบรมสั่งสอนแต่ห้ามครูทำการลงโทษด้วยอารมณ์โกรธ¹⁰

ประเทศแซมเบีย เฉพาะครูใหญ่เท่านั้นที่สามารถลงโทษเขียนนักเรียนในโรงเรียนได้

ประเทศอเมริกา 27 มลรัฐได้ห้ามการลงโทษต่อเนื้อตัวร่างกายในโรงเรียน ดังนี้¹¹

รัฐ	การลงโทษต่อร่างกายถูกห้ามในโรงเรียน	วันที่	ข้อสังเกต	เกี่ยวกับกฎหมาย
Alabama	ไม่			
Alaska	ใช่	ห้ามนำมาใช้ในปี 1989	การลงโทษต่อร่างกาย ได้ถูกห้ามโดยกฏระเบียบ	
Arizona	ไม่		การลงโทษต่อร่างกายได้ถูกห้ามในปี 1991 แต่ได้มีการยกเลิกในปี 1992 โดยมลรัฐ	
Arkansas	ไม่			
California	ใช่	ประกาศยกเลิกเมื่อปี 1986		
Colorado	ไม่			
Connecticut	ใช่	ประกาศยกเลิกเมื่อปี 1989		

¹⁰ IS:Hamid:No prohibition on caning , May 15,1996 , <http://st-www.cs.uiuc.edu/users/chai/berita/960430-960530/0284.htm>.

¹¹ American Academy of Pediatrics , AAP-Corporal Punishment in School Chart , <http://www.aap.org/member/corpchrt.htm> , p.1-4.

รัฐ	การลงโทษต่อร่างกายถูกห้ามในโรงเรียน	วันที่	ข้อสังเกต	เกี่ยวกับกฎหมาย
Delaware	ไม่			
District of Columbia	ใช่			
Georgia	ไม่			
Florida	ไม่		กฎหมายมลรัฐอนุญาตให้โรงเรียนท้องถิ่นห้ามการลงโทษต่อร่างกายได้ ถ้ามีวิธีอื่นที่จะดำเนินการในการรักษาระเบียบวินัย	
Hawaii	ใช่	ประกาศยกเลิกเมื่อปี 1973		
Illinois	ใช่	ประกาศยกเลิกเมื่อปี 1993	การลงโทษต่อร่างกายถูกห้ามในโรงเรียนรัฐบาลเท่านั้น	
Indiana	ไม่			
Iowa	ใช่	ประกาศยกเลิกเมื่อปี 1989		
Kansas	ไม่			
Kentucky	ไม่			
Louisiana	ไม่			
Maine	ใช่	ประกาศยกเลิกเมื่อปี 1975		

รัฐ	การลงโทษต่อร่าง กายถูกห้ามใน โรงเรียน	วันที่	ข้อสังเกต	เกี่ยวกับกฎหมาย
Maryland	ใช่		ปี 1993 กฎหมายได้ ยกเว้น 12 เขตการ ปกครองจากการ ห้ามการลงโทษต่อ ร่างกาย	
Massachusetts	ใช่	ประกาศยกเลิก เมื่อปี 1971		
Michigan	ใช่	ประกาศยกเลิก เมื่อปี 1989		
Minnesota	ใช่	ประกาศยกเลิก เมื่อปี 1989		
Mississippi	ไม่			
Missouri	ไม่			
Montana	ใช่	ประกาศยกเลิก เมื่อปี 1991		
Nebraska	ใช่	ประกาศยกเลิก เมื่อปี 1988		
Nevada	ใช่	ประกาศยกเลิก เมื่อปี 1993	การลงโทษต่อร่าง กายถูกห้ามใน โรงเรียนรัฐบาล	
New Hamshire	ใช่	ห้ามนำมาใช้ใน ปี 1983	การลงโทษต่อร่าง กายถูกห้ามโดย กฎหมาย	
New Jersey	ใช่	ประกาศยกเลิก เมื่อปี 1867		
New Mexico	ไม่			

รัฐ	การลงโทษต่อร่างกายถูกห้ามในโรงเรียน	วันที่	ข้อสังเกต	เกี่ยวกับกฎหมาย
New York	ใช่	ประกาศยกเลิกเมื่อปี 1985	การลงโทษต่อร่างกายถูกห้ามโดยกฎหมาย	
North Carolina	ไม่		กฎหมายมลรัฐอนุญาตให้โรงเรียนในแต่ละท้องถิ่นห้ามการลงโทษต่อร่างกาย	
North Dakota	ใช่	ประกาศยกเลิกเมื่อปี 1989		
Ohio	ไม่			
Oklahoma	ไม่			
Oregon	ใช่	ประกาศยกเลิกเมื่อปี 1989		
Pennsylvania	ไม่			
Puerto Rico	ไม่			
Rhode Island	ใช่	ห้ามนำมาใช้ในปี 1975	การลงโทษต่อร่างกายได้ถูกห้ามโดยคณะกรรมการทุกๆ โรงเรียน	
South Carolina	ไม่			
South Dakota	ใช่	ประกาศยกเลิกเมื่อปี 1990		
Tennessee	ไม่			
Texas	ไม่			

รัฐ	การลงโทษต่อร่างกายถูกห้ามในโรงเรียน	วันที่	ข้อสังเกต	เกี่ยวกับกฎหมาย
Utah	ใช่	เริ่มในปี 1992		เมื่อกฎหมายจากวุฒิสภา 101 (สมัยประชุมที่ 97) ได้ห้ามอายุการอนุญาตลงโทษต่อร่างกาย โดยการได้รับอนุญาตจากพ่อแม่ หรือ ผู้ปกครองก็ได้ถูกยกเลิกไป
Vermont	ใช่	ประกาศยกเลิกเมื่อปี 1985		
Verignia	ใช่	ประกาศยกเลิกเมื่อปี 1989		
Washington	ใช่	ประกาศยกเลิกเมื่อปี 1993		
West Virginia	ไม่	ประกาศยกเลิกเมื่อปี 1994 ยกเลิกปี 1995		
Wisconsin	ใช่	ประกาศยกเลิกเมื่อปี 1998		
Wyoming	ไม่			
รวมจำนวนมลรัฐที่ยกเลิก	27			
ปรับปรุงข้อมูลครั้งสุดท้ายเมื่อ 5/5/97				

ตามสถิติจาก The Federal Department of Education พบว่ามีนักเรียนที่ถูกลงโทษ โดยการตีด้วยไม้พายประมาณ 470,000 คนในปี 1993-1994 จาก 1.1% ของทั้งหมด เป็นโรงเรียนที่มีชื่อเสียงในอเมริกา เมื่อคิดเป็นอัตราร้อยละจากจำนวนทั้งหมดจะเห็นได้ว่ามรัฐที่มีการลงโทษมากที่สุดได้แก่รัฐ Arkansas เฉลี่ยมากกว่า 13% ของนักเรียนที่ถูกลงโทษเขียนด้วยไม้พายในระหว่างปี และมรัฐ Mississippi เกือบ 11% มรัฐ Alabama มาเป็นอันดับสามคือมากกว่า 7% อย่างไม่กี่ดี มรัฐ Texas มีชื่อเสียงมากในการเขียน มีการบันทึกสถิติบุคคลที่ถูกเขียนไว้ว่ามีจำนวน 114,213 คนหรือเกือบ 1/4 ของประเทศอเมริกาทั้งหมด นอกจากนี้จำนวนการเขียนที่ถูกบันทึกไว้ในมรัฐ Idaho คือ 6 และในมรัฐ Wyoming คือ 2 เป็นที่น่าประหลาดใจที่จำนวนโรงเรียนในมรัฐ Pennsylvania และโดยเฉพาะมรัฐ Indiana ที่กล่าวว่าพวกเขายังคงสงวนสิทธิในการลงโทษเขียนด้วยไม้พายได้กลับมามีสถิติการลงโทษที่ต่ำคือ 0.1% และ 0.5% ตามลำดับ ในปี 1993-1994 เป็นต้น¹²

ประเทศอังกฤษ ในปี 1960 ถึง 1970 ได้มีการรณรงค์ต่อต้านการลงโทษต่อร่างกาย โดยกลุ่มต่อต้านการลงโทษต่อร่างกายโดยการควบคุมของ The Urban Local Education Authorities (LEAs) ต่อมาในวันที่ 22 กรกฎาคม 1986 The House of Common ได้ออกเสียงยกเลิกการลงโทษเขียนด้วยคะแนนเสียง 231 ต่อ 230¹³

¹² Colin Farrell's World Corporal Punishment Research Website , "Which US States still permit school CP and which have banned it?" , in Frequently Asked Questions (14 September 1997 , slightly revised 16 February 1998) ,wysiwyg://34/http://www.club.innet.be/~pub02733/fag.htm., p.4-5.

¹³ Colin Farrell's World Corporal Punishment Research Website , " How did school CP come to vanish so fast in the UK? What was the European Union's role?" , in Frequently Asked Questions (17 February 1998) ,wysiwyg://34/http://www.club.innet.be/~pub02733/fag.htm., p.1-3.

สำหรับประเทศที่ห้ามการลงโทษต่อเนื้อตัวร่างกายเด็กทั้งในโรงเรียนและในครอบครัว ได้แก่¹⁴

ประเทศ	ประกาศใช้เป็นกฎหมาย สำหรับโรงเรียน	ประกาศใช้เป็นกฎหมาย สำหรับครอบครัว
สวีเดน	1958	1979
ฟินแลนด์	1890	1983
เดนมาร์ก	1967	1985
นอร์เวย์	1936	1986
ออสเตรีย	1870	1989
ไซปรัส	1967	1994
อิตาลี	1860	***1996

*** โดยคำพิพากษาศาลสูง

จะเห็นได้ว่าในปัจจุบันประเทศต่างๆ ไม่เห็นด้วยกับการลงโทษทางร่างกายเด็ก และเห็นว่าการลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการที่ไม่เหมาะสมเพราะเป็นวิธีการที่ไม่ได้ผล กล่าวคือ¹⁵

1. การลงโทษต่อร่างกายเป็นการหยุดยั้งพฤติกรรมชั่วครวแต่ไม่สามารถสอนพฤติกรรมใหม่ได้
2. การให้รางวัล การชมเชย และการแสดงปฏิกิริยาที่ดีกับเด็กเป็นการกระตุ้นการเรียนรู้
3. การลงโทษต่อร่างกายเป็นการสอนให้เด็กใช้ความรุนแรงในการแก้ไขปัญหา
4. ควรยกเลิกการลงโทษต่อร่างกายเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่ดี

¹⁴ EPOCH-USA , U.S.Progress in Ending Physical Punishment of Children in School , Institution , Foster Care , Day Care and Families , Report Updated April 1st, 1996 , <http://www.stophitting.com/usaprogress.htm> , p.8.

¹⁵ Discipline , Control and Corporal Punishment , http://carelink.acwa.asn.au/ACWA/Issues_Papers/Paper_03.html , p.7.

นอกจากนี้การลงโทษทางกายเป็นการจู่ใจเด็กทำให้เด็กมองตนเองว่าต่ำต้อย เกิดปัญหาต่อต้านทางจิตใจ เด็กๆ ขอมรับครูที่มีพฤติกรรมนี้หรือไม่ และการลงโทษทางกายไม่ใช่เป็นวิธีการสอนให้เด็กเรียนรู้พฤติกรรมที่พึงประสงค์

ในปี 1989 มหาวิทยาลัยวิสคอนซิน ประเทศสหรัฐอเมริกา และ American Academy of Pediatrics Provisional Committee on Child Abuse ได้จัดการประชุมเกี่ยวกับการลงโทษทางกายเด็ก ผู้ร่วมประชุมเป็นผู้ชำนาญพิเศษระดับชาติสาขาต่างๆ เช่น กุมารเวชแพทย์ นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ และนักกฎหมาย ตลอดจนผู้นำองค์กรที่ว่าด้วยเด็ก การประชุมได้สร้างกฎเกณฑ์ที่จะเรียกร้องให้พ่อแม่ในสหรัฐอเมริกาหยุดการลงโทษร่างกายแก่เด็ก วิธีการที่สำคัญในการพัฒนาการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวคือใช้วิธีการรณรงค์เรียกร้องมากกว่าการใช้กฎหมาย เหมือนกับการรณรงค์เรียกร้องเรื่องการสูบบุหรี่โดยการให้การศึกษาแก่พ่อแม่เด็กและเสนอทางเลือกอื่นที่จะใช้แทนการทำโทษทางกายและแสดงผลที่เกิดจากการลงโทษทางกาย เช่น การทำโทษทางกายจะทำให้เด็กต่อต้าน ดังนั้น จึงเป็นสิทธิของเด็กที่จะไม่ถูกทำโทษทางกาย มีองค์กรจำนวนมากที่มีนโยบายต่อต้านการลงโทษทางกายเด็ก ได้แก่

- The National Committee for Prevention of Child Abuse
- The National Foster Parents Association
- The National Parents Anonymous
- The National Association of School Psychologies
- The Wisconsin Alliance for Children

จะเห็นได้ว่าประเทศสวีเดนและประเทศในยุโรปอื่นๆ ได้แสดงให้เห็นชัดเจนแล้วว่าพวกเขาสามารถพัฒนาเด็กของพวกเขาได้โดยไม่ต้องเขี่ยตีน¹⁶

แต่อย่างไรก็ดี ก็ยังคงมีบางประเทศที่ยังคงทำการลงโทษทางร่างกายแก่เด็ก ดังเช่น ประเทศมาเลเซีย ญี่ปุ่น และบางมลรัฐในประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นต้น การเขี่ยตีนเด็กนักเรียนยังถือว่ามีคามจำเป็นเพื่อการอบรมสั่งสอน แต่ห้ามครูทำการลงโทษด้วยอารมณ์โกรธ หรือเกินสมควรแก่เหตุ เช่น มลรัฐ Arkansas และ Louisiana ครูสามารถลงโทษทางร่างกายเด็กนักเรียนได้

¹⁶ ชำนาญ แก้วคะตา, “เราจะหยุดการลงโทษเด็กทางกายได้หรือไม่” .วารสารก้าวไกล ปีที่ 1 ฉบับที่ 2 (มีนาคม 2534) : 26.

เพื่อรักษาระเบียบวินัย ในโรงเรียนรัฐบาล¹⁷ ซึ่งสอดคล้องกับประเทศไทยที่ว่า การเขียนต้องกระทำ โดยสมควรเพื่อว่ากล่าวสั่งสอน แต่ต้องพอเหมาะแก่สภาพร่างกาย อายุ และความผิดที่เด็กกระทำ จากการที่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1567 อนุมาตรา (2) ให้อำนาจแก่บิดามารดา หรือผู้ปกครองทำโทษบุตรหรือเยาวชนที่อยู่ในความปกครองตามสมควรเพื่อว่ากล่าวสั่งสอน การทำโทษย่อมหมายถึงการเขียนตีหรือว่ากล่าวตักเตือน แต่ทั้งนี้ต้องพอเหมาะแก่สภาพร่างกาย อายุ และความผิดที่เด็กกระทำ มิฉะนั้นจะเป็นการกระทำทารุณกรรมเด็ก ดังนั้น ผู้เขียนมีความเห็นว่า หากประเทศไทยยังมีค่านิยมในการเลี้ยงดูลูกแบบรักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี การเขียนโดยสมควรเพื่อ ว่ากล่าวสั่งสอนนั้นย่อมมีความชอบธรรม แต่สำหรับประเทศอื่นๆ ที่ไม่เห็นด้วยกับการลงโทษเขียนนั้นถึงแม้จะเป็นการเขียนตีเพื่อว่ากล่าวสั่งสอนก็เป็นการไม่ชอบธรรม

4.2 วัตถุประสงค์ของการลงโทษเขียน

การที่บุคคลอยู่ร่วมกันเป็นสังคม จำเป็นต้องมีกฎเกณฑ์เพื่อรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม ดังนั้นจึงต้องมีการกำหนดโทษและวิธีการลงโทษเพื่อใช้ลงแก่บุคคลที่กระทำ ความผิด แต่จะลงโทษด้วยวิธีการอย่างไร ก็จะต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการลงโทษซึ่งวัตถุประสงค์ของการลงโทษโดยทั่วไปนับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันแบ่งออกได้เป็น 4 ประการ คือ

1. การลงโทษเพื่อเป็นการแก้แค้นทดแทน (Retribution) คือการลงโทษผู้กระทำความผิด เพื่อเป็นการทดแทน
2. การลงโทษเพื่อเป็นการข่มขู่ (Deterrence) คือการลงโทษเพื่อเป็นการข่มขู่ เพื่อให้บุคคลทั่วไปให้เกรงกลัวไม่กล้ากระทำความผิด และเป็นการข่มขู่ผู้กระทำความผิดเองให้เข็ดหลาบ ไม่กล้ากระทำความผิดขึ้นอีก
3. การลงโทษเพื่อเป็นการตัดโอกาสมิให้กระทำความผิดอีก (Incapacitation) เป็นการลงโทษเพื่อไม่ให้ผู้กระทำความผิดมีโอกากระทำความผิดซ้ำอีก เช่นการประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

¹⁷ Colin Farrell's World Corporal Punishment Research Website , United States-Extracts from State legislation-School , <http://www.club.innet.be/~pub02733/USSCR1.htm> , p.1-3.

4. การลงโทษเพื่อเป็นการปรับปรุงแก้ไข (Reformation) เป็นการปรับปรุงแก้ไขผู้กระทำความผิดให้สามารถกลับเข้าสู่สังคมได้

สำหรับวัตถุประสงค์ของการลงโทษเขียนมีอยู่ 3 ประการ คือ¹⁸

1. เขียนเพื่อตอบแทนสำหรับความผิดที่ได้กระทำไป
2. เขียนเพื่อเป็นทางป้องกันมิให้กระทำผิดอีก
3. เขียนเพื่อเป็นทางดัดสันดาน

ผู้เขียนเห็นว่าเมื่อเปรียบเทียบโทษเขียนกับวัตถุประสงค์ของการโทษแล้วจะเห็นได้ว่าลงโทษเขียนเพื่อตอบแทนสำหรับความผิดที่ได้กระทำไป เท่ากับว่าโทษเขียนเป็นโทษที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการแก้แค้นทดแทน กรณีเขียนเพื่อเป็นทางป้องกันมิให้กระทำผิดอีก เท่ากับว่าเป็นการข่มขู่ให้ผู้กระทำผิดเข็ดหลาบ หวาดกลัว ไม่กล้ากระทำผิดอีกแล้วยังเป็นการข่มขู่บุคคลทั่วไปซึ่งเมื่อเห็นการลงโทษเขียนกับผู้กระทำความผิดแล้วก็จะเกรงกลัวไม่กล้ากระทำความผิดเช่นนั้น ดังเช่นในประเทศสหรัฐอเมริกาผู้มีอันย่น่าโทษผู้หนึ่งเมื่อรู้ว่าจะต้องถูกลงโทษเขียน ได้เลือกความตายแทนการถูกเขียนโดยชิงฆ่าตัวตายเสียก่อน หรือในประเทศอังกฤษเมื่อนักโทษรู้ว่าตนถูกนำตัวไปเพื่อรับโทษเขียนบางคนก็จวนทำตัวเหมือนวัว¹⁹ สำหรับการเขียนมีผลดีในทางดัดสันดานหรือเท่ากับว่าเป็นการแก้ไขนั้น อาจกล่าวได้ว่าการเขียนย่อมเป็นบทเรียนอันดีแก่ผู้รับโทษหรืออย่างน้อยที่สุดก็จะเป็นสิ่งเตือนใจไม่ให้ลืมนำไปเสียง่ายๆ แต่การขัดเกลานิสสัยจะเกิดขึ้นได้อย่างไรในเมื่อการเขียนเป็นการเหยียดมนุษย์เท่ากับสัตว์ เมื่อเขียนตีความหยาบคายและแข็งกระด้างก็จะเพาะตัวขึ้น ในที่สุดเมื่อถึงกำหนดที่จะต้องปล่อยตัวออกไปจากเรือนจำ สังคมก็ต้องรับเอาคนที่มีอุปนิสัยที่โหดร้ายกว่าเดิม²⁰ แต่สำหรับกรณีการลงโทษเพื่อเป็นการตัดโอกาสมิให้กระทำความผิดอีกนั้น ผู้เขียนเห็นว่าโทษเขียนไม่บรรลุวัตถุประสงค์ในการตัดโอกาสมิให้กระทำความผิดอีกเนื่องจากตราบไคที่ผู้กระทำผิดยังคงอยู่ในสังคม ผู้กระทำผิดนั้นก็ยังคงมีโอกาสที่จะกระทำความผิดซ้ำได้อีก

¹⁸ บรรยง มกรภิรมย์, “การลงโทษโทษหรือเขียน”, วารสารทัณฑ์วิทยา เล่มที่ 2 ตอนที่ 2 (มิถุนายน 2479), หน้า 142.

¹⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 143.

²⁰ เรื่องเดียวกัน, หน้า 146.

ในอดีตการลงโทษมีลักษณะไปในทางแก้แค้นทดแทน และเป็นการข่มขู่ดังจะเห็นได้จากบทลงโทษที่มีลักษณะรุนแรงมีการทรมานด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อให้รับสารภาพหรือบอกถึงพรรคพวกที่ร่วมกระทำความผิดกับตนและก็ใช้สำหรับลงโทษผู้กระทำความผิดด้วย ต่อมาได้เกิดแนวคิดว่าการลงโทษต่อเนื่องตัวร่างกายเป็นการทารุณ และไร้มนุษยธรรม จึงได้มีการนำแนวคิดในการลงโทษเพื่อเป็นการปรับปรุงแก้ไขมาใช้ เพื่อให้ผู้ต้องโทษกลับตนเป็นคนดี ซึ่งปัจจุบันนี้ประเทศแถบตะวันตกส่วนใหญ่จะเน้นการลงโทษเพื่อเป็นการปรับปรุงแก้ไขโดยได้ถูกนำมาใช้อย่างแพร่หลายในปัจจุบัน ไม่ใช่วิธีการลงโทษผู้กระทำความผิดด้วยการแก้แค้นทดแทนเหมือนสมัยก่อน โดยเห็นว่าการลงโทษเพื่อการแก้แค้นทดแทนไม่ได้ให้ประโยชน์อะไรต่อสังคมเลยกลับจะเป็นโทษเสียอีก จึงได้มีการปรับปรุงในด้านการคุมประพฤติ, การฝึกอาชีพและการดูแลนักโทษในทัณฑสถาน และการพักการลงโทษ ซึ่งเป็นการแก่นิสัยของผู้ต้องโทษให้กลับตนเป็นคนดี²¹ ซึ่งต่างกับแนวคิดในการลงโทษของศาสนาอิสลาม ในทางกฎหมายอิสลามวัตถุประสงค์ของการลงโทษมี 3 ประการคือ²²

1. เพื่อเป็นการป้องกัน ในการลงโทษได้มีการตัดเตือนผลแห่งการก่ออาชญากรรมให้รู้ทั่วกันแล้ว สิ่งนี้ทำให้ลดการก่ออาชญากรรมลงได้มาก เพื่อเป็นการป้องกันประชาชนจากอาชญากรรมทั้งหลายและป้องกันสังคมจากความชั่วร้ายต่างๆ การรักษาและคุ้มครองผลประโยชน์ของสาธารณชน เอกชน และกลุ่มชนนั้นเป็นหลักการของกฎหมายอิสลาม จะฝ่าฝืนไม่ได้ ข้อห้ามต่างๆที่ถือว่าเป็นความผิดอย่างร้ายแรงเช่น การข่มขืน การโจรกรรม การฆาตกรรม และการดื่มเครื่องดื่มของเมา ถือว่าเป็นกฎเกณฑ์พื้นฐานของสาธารณชน ดังนั้นการลงโทษจึงถูกกำหนดไว้เพื่อที่จะสร้างความรู้สึกรังเกอกรกลัว และป้องกันการก่ออาชญากรรมขึ้น

2. การต่อสู้กับอาชญากรรม อาชญากรรมในตัวของมันเองนั้นเป็นอันตรายต่อประชาชน ถือว่าอาชญากรรมเป็นโรคระบาดอย่างหนึ่ง และเป็นความเสียหายที่คั่งอยู่ภายใต้การควบคุมเพื่อที่จะป้องกันความเสียหายมิให้เกิดขึ้น ดังนั้นการลงโทษจึงเป็นเครื่องมือที่จำเป็นอันหนึ่งในการกำจัดอาชญากรรมทั้งหลายให้หมดไปจากสังคม

²¹ สุวิทย์ นิมน์น้อย, กฎหมายอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2519), หน้า 73-75.

²² เสฯ, “การลงโทษในอิสลาม”, วารสารอัล-ญิฮาด ปีที่ 21 อันดับที่ 183 (กุมภาพันธ์ 2528) : 49-53.

3. เป็นการห้ามการผูกพยาบาท การแก้แค้น และเป็นการระงับความรุนแรงอันจะเกิดจากฝ่ายที่เสียหายและครอบครัว ดังนั้นอิสลามจึงกำหนดให้ใช้บทลงโทษอย่างรวดเร็วที่สุดต่ออาชญากรเพื่อที่จะได้ระงับการแก้แค้น และเพื่อที่จะระงับผู้เสียหายจากอารมณ์โกรธแค้น การกำหนดบทลงโทษที่รุนแรงนั้นก็เพื่อที่จะปกป้องผลประโยชน์ของสังคม และปกป้องชีวิต ทรัพย์สิน และจิตใจของประชาชนในสังคม

สำหรับวัตถุประสงค์ของการลงโทษในศาสนาอิสลามนั้นผู้เขียนเห็นว่าเป็นไปเพื่อการแก้แค้นทดแทนและการข่มขู่โดยจะเห็นได้จากบทลงโทษที่มีลักษณะรุนแรง เช่น หูญทำชูและชายทำชู จงโบยแต่ละคนในทั้งสองคนละร้อยที กฎหมายอิสลามในเรื่องของการลงโทษนั้น วางอยู่บนหลักการแห่งความสมน้ำสมเนื้อกันในระหว่างความผิดกับโทษที่ได้รับ โดยปราศจากการชอนเร้นการลงโทษ ศาสนาอิสลามเห็นว่าการลงโทษโดนการเขียนตีสั่งสอนถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญในทุกๆ ระบบ เหล่านี้ถือเป็นขั้นตอนในการปกป้องการตัดสินใจของกฎหมายเดิม และเพื่อที่จะเป็นการปกป้องผลประโยชน์ต่างๆ ไปของทุกๆ สังคมซึ่งต้องการที่จะดำรงรักษาคำสั่งสอนของศาสนา จิตวิญญาณ ความคิด ความเป็นพี่น้อง ศีลธรรม ความสมบูรณ์ในสัญญาของประชาชน และการแก้ปัญหาของพวกเขา²³

อาจกล่าวได้ว่า ทฤษฎีการลงโทษมีพื้นฐานวิวัฒนาการมาจากวัฒนธรรม สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ การลงโทษไม่ว่าจะเป็นไปในทิศทางใดย่อมมีส่วนสัมพันธ์กับสภาวะแวดล้อมทางภูมิศาสตร์และค่านิยมในแต่ละสมัย ดังจะเห็นได้ว่าวิธีการลงโทษที่ถือปฏิบัติอย่างรุนแรงในอีกสังคมหนึ่ง อาจไม่เป็นที่ยอมรับในอีกสังคมหนึ่ง การลงโทษหรือปฏิกริยาจากสังคมที่มีต่อผู้กระทำผิดจะมีแนวโน้มไปในทิศทางใดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัยทางวัฒนธรรมและการเปลี่ยนแปลงทางสังคมเป็นสำคัญ²⁴ ดังเช่น การลงโทษเขียน ในปัจจุบันประเทศที่ใช้โทษนี้ได้แก่หมู่เกาะบาฮามาสเป็นประเทศในแถบทะเลแคริบเบียน , ประเทศในแถบตะวันออกกลาง และประเทศใน

²³ เศฯ , “การลงโทษในอิสลาม” , วารสารอัล-ญูฮาด ปีที่ 21 อันดับที่ 183 (กุมภาพันธ์ 2528) : 46-48.

²⁴ ประเสริฐ เมฆมณี , หลักทัณฑ์วิทยา (กรุงเทพมหานคร : บริษัทพิชการพิมพ์ จำกัด , 2523) , หน้า 71.

แถบเอเชีย เช่น ประเทศมาเลเซีย และประเทศสิงคโปร์ เป็นต้น แม้ว่าในปัจจุบันประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีแนวความคิดในการที่จะนำเอาการลงโทษเขียนมาใช้สำหรับความผิดฐานทำลายทรัพย์สินสาธารณะบ้างก็ตาม โดยในรัฐแคลิฟอร์เนีย นาย Mickey Conroy สมาชิกสภาของรัฐ ได้พยายามเสนอร่างกฎหมายที่อนุญาตให้ศาลสั่งลงโทษเขียนเด็กที่ทำการขีดเขียนผนังโดยครอบครัวของเด็ก โดยใช้ไม้พาย (paddle) ซึ่งมีลักษณะคล้ายไม้เบสบอล แต่มีรูปทรงแบน โดยได้รับแรงบันดาลใจมาจากประเทศสิงคโปร์ แต่ร่างกฎหมายฉบับนี้ไม่ผ่านการพิจารณาสภาแห่งรัฐ และในรัฐเทนเนสซียังมีการเรียกร้องให้นำเอาการลงโทษเขียนมาใช้สำหรับความผิดฐานทำลายทรัพย์สินสาธารณะเช่นกัน โดยให้ลงโทษผู้กระทำความผิดที่กระทำความผิด ณ บริเวณชั้นบันไดทางขึ้นที่ทำการศาล และในรัฐนิวเจอร์ซีย์เองก็มีการเรียกร้องเช่นนี้เหมือนกัน แต่ทำไมการริเริ่มให้นำการลงโทษดังกล่าวไม่ประสบความสำเร็จเพราะสภาพทางสังคมและวัฒนธรรมต่างกับประเทศสิงคโปร์ ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศสหรัฐอเมริกาไม่เห็นด้วยที่จะนำโทษนี้มาใช้ในประเทศ เพราะเห็นว่าการลงโทษนี้เป็นการลงโทษทางร่างกายทำให้นักถึงความโหดร้ายไร้ศีลธรรมของระบบทาสและระบบเผด็จการอย่างเช่นสมัยก่อน ดังนั้น จึงไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในสหรัฐอเมริกาซึ่งต่างจากประเทศสิงคโปร์ ประชาชนชาวสิงคโปร์ยอมรับแนวทางในการลงโทษเช่นนั้น²⁵ และด้วยสาเหตุที่มีแนวความคิดต่างกันอันเนื่องมาจากวัตถุประสงค์ที่ต้องการลดอาชญากรรมในประเทศนั้นๆ ด้วย

ส่วนกรณีประเทศอังกฤษได้มีนโยบายการปราบปรามอาชญากรวัยรุ่น โดยการยกพระราชบัญญัติว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญา (The Criminal Justice Bill) ซึ่งได้เสนอให้มีการนำโทษเขียนที่ได้ยกเลิกไปแล้วกลับมาใช้อีก โดยให้อำนาจศาลเลือกใช้ในกรณีที่มีการกระทำความผิดเป็นครั้งที่ 2 โดยวิธีการลงโทษจะเป็นการใช้ไม้เรียวขนาดเล็กดังเช่นไม้ไผ่หรือไม้หวาย ให้ใช้สำหรับผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 17 ปี และไม้เรียวซึ่งเป็นแขนงไม้ของต้นเบิชหรือไม้ขนาดใหญ่ หรือไม้เรียวหลายๆอันที่ถูกมัดเป็นกำเดียวกันให้ใช้แก่ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 21 ปี วัตถุประสงค์เพื่อต้องการให้ผู้กระทำความผิดเกิดความหวาดกลัวไม่กล้ากระทำความผิดแต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ²⁶ ซึ่งต่างกับประเทศในหมู่เกาะบาสามาที่ได้อีกยกเลิกโทษนี้ไปแล้ว แต่อีก 7 ปีต่อมาได้มีการนำโทษนี้กลับมาใช้อีกโดยเมื่อวันที่ 5

²⁵ Nigel Holloway , “Spare the Rod” , Far Eastern Economic Review [FER] Vol. 159 Iss : 9 (29 February 1996) : 20-21.

²⁶ มนูญ , “โทษเขียน” , ดุลพินิจ เล่มที่ 5 ปีที่ 8 (พฤษภาคม 2504) : 512-514.

พฤศจิกายน 1991 พระราชบัญญัติกฎหมายอาญาได้มีผลบังคับใช้ในหมู่เกาะบาสามาสซึ่งเคยเป็นอาณานิคมของประเทศอังกฤษ พระราชบัญญัตินี้ได้นำเอาโทษเขียนมาใช้ในความผิดบางฐาน หลังจากที่ได้อยกเลิกโทษนี้ไปอัตราการก่ออาชญากรรมได้เพิ่มมากขึ้น ผลกระทบที่เกิดจากการขยายตัวของการก่ออาชญากรรมอย่างกว้างขวางในสังคม มีการฆาตกรรมที่น่าสยดสยอง สังคมจึงสนับสนุนข้อเสนอให้มีการนำโทษเขียนติดกลับมาใช้ การทำโทษต่อเนื่องตัวร่างกายมาใช้เป้าหมายไม่ได้อยู่ที่การทำให้อาชญากรหวาดกลัวการลงโทษ แต่อยู่ที่การลดความหวาดกลัวอาชญากรรมของประชาชนให้น้อยลงได้²⁷

ประเทศไทยเราได้ใช้โทษเขียนในการลงโทษผู้กระทำความผิดดังที่ปรากฏอยู่ในกฎหมายตราสามดวง แม้ว่าจะได้อยกเลิกโทษนี้ไปแล้วก็ตามแต่ก็ยังคงมีการใช้โทษเขียนในการลงโทษผู้ต้องขังที่กระทำความผิดวินัยตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 ซึ่งต่อมากรมราชทัณฑ์ได้สั่งให้เรือนจำและทัณฑสถานได้อยกเลิกการลงโทษเขียนนักโทษแล้ว แต่สืบเนื่องจากสภาพสังคมไทยยอมรับการใช้โทษเขียนในเด็กมากกว่าผู้ใหญ่ ดังจะเห็นได้จากวัฒนธรรมของประเทศไทยโทษเขียนได้ถูกนำมาใช้ในลักษณะของการอบรมสั่งสอนให้กลับตนเป็นคนดี โดยได้มีการใช้โทษเขียนในการลงโทษระหว่างบิดามารดากับบุตร และครูกับนักเรียน สำหรับการลงทัณฑ์เด็กที่อยู่ในสถานพินิจกรมประชาสงเคราะห์และตามโรงเรียนนั้นยังคงมีการใช้อยู่เพื่อเป็นการรักษาระเบียบวินัย

ฉะนั้น การที่ประเทศไทยจะใช้วัตถุประสงค์ใดเป็นหลักในการลงโทษผู้กระทำความผิดย่อมขึ้นอยู่กับสภาพสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และขึ้นอยู่กับประเพณีและวัฒนธรรมของประเทศนั้นๆ ด้วย

²⁷ Holly S. Harvey , “Essay of Flogging and Electric Shock : A Comparative Tale of Colonialism , Commonwealths , and The Cat-o’-Nine Tails” , The University of Miami inter-American law review vol.24 n.1(1992) : 87-97.

4.3 สิทธิมนุษยชนและกติการะหว่างประเทศกับการลงโทษเขียน

จากการที่ปัญญาสากล่าวด้วยสิทธิมนุษยชน ได้มีบทบัญญัติคุ้มครองสิทธิมนุษยชนเกี่ยวกับการลงโทษไว้ตามข้อ 5 ที่บัญญัติว่า “บุคคลใดๆ จะถูกทรมานหรือได้รับผลปฏิบัติ หรือการลงโทษที่โหดร้ายผิดมนุษยธรรมหรือต่ำช้าไม่ได้” ในกรณีของการใช้โทษประหารชีวิตตามประมวลกฎหมายอาญา การเขียน การขังห้องมืด การจองจำ หรือการใช้โซ่ตรวนแก่นักโทษ ได้ก่อให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์กันว่าเป็นการขัดต่อสิทธิมนุษยชนหรือไม่ ก็อาจกล่าวได้ว่าการลงโทษตามความในข้อ 5 แห่งปฏิญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนนั้นก็คือการห้ามใช้บทลงโทษที่เกินพอดีหรือเกินสมควรแก่ความผิดที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิด หรือการลงโทษที่เกินไปจากวัตถุประสงค์ของสังคม การใช้บทลงโทษประเภทใดจะขัดต่อปฏิญญาสากล่าวด้วยสิทธิมนุษยชนหรือไม่ย่อมขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของสังคมหนึ่งๆ ที่แตกต่างกัน การที่บางประเทศได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตและโทษเขียนไปเพราะว่าโทษเหล่านี้ไม่ใช่วัตถุประสงค์สังคมประเทศนั้นๆ แต่ในอีกหลายๆ ประเทศยังคงมีไว้ซึ่งโทษดังกล่าว²⁸ ดังเช่นประเทศสหรัฐอเมริกาในกรณีของนายไมเคิล เฟย์ ที่ถูกศาลประเทศสิงคโปร์ตัดสินให้ลงโทษเขียน ประเทศสหรัฐอเมริกาได้มองว่าการที่ประเทศสิงคโปร์ใช้โทษเขียนนี้เป็นการขัดสิทธิมนุษยชน แต่ประเทศสิงคโปร์เองกลับมองว่าการเขียนถือเป็นรูปแบบของการลงโทษอย่างหนึ่ง ไม่เป็นการกระทำที่ขัดต่อสิทธิมนุษยชนแต่อย่างใดเป็นการรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม จากการที่นายไมเคิล เฟย์ ได้ถูกศาลในประเทศสิงคโปร์พิพากษาตัดสินโดยให้ลงโทษจำคุก 4 เดือน ปรับ 3,500 เหรียญสิงคโปร์และให้เขียนด้วยหวายอีก 6 ที่ด้วยการกระทำความผิดในประเทศสิงคโปร์โดยการใช้สี่สเปร์ยฉีดพ่นรถยนต์ของคนอื่นจนทำให้เกิดความเสียหายซึ่งเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการทำลายทรัพย์สินสาธารณะ²⁹ ทำให้บรรดาสื่อมวลชนและบุคคลกลุ่มต่างๆ ของประเทศสหรัฐอเมริกาได้พากันวิพากษ์วิจารณ์ถึงการตัดสินลงโทษนายไมเคิล เฟย์ ด้วยการเขียนนั้นว่าเป็นวิธีการที่ป่าเถื่อนและโหดร้ายทารุณ³⁰ หนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทมส์ ได้ตีพิมพ์บทความกล่าวประณามกฎหมายดังกล่าวว่าเป็นการลงโทษที่ขาดความเหมาะสมเข้าข่ายทารุณกรรม นอกจากนี้ตามรายงานสิทธิ

²⁸ อรัญ สุวรรณบุบผา, หลักอาชญาวิทยา, พิมพ์ครั้งที่ 1 (กรุงเทพมหานคร : บริษัทสำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชจำกัด, 2518), หน้า 142-144.

²⁹ ข่าวต่างประเทศ, มติชน (5 พฤษภาคม 2537) : 4.

³⁰ ข่าวต่างประเทศ, เดลินิวส์ (25 เมษายน 2537) : 2.

มนุษยชนของกระทรวงต่างประเทศของประเทศสหรัฐอเมริกาและขององค์การนิรโทษกรรมสากล ได้ระบุถึงการลงโทษเขียนดีด้วยหาวของสิงคโปร์ว่าเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนและข้อตกลงว่าด้วยการทารุณกรรมนานาชาติ³¹ กลุ่มแพทย์นานาชาติเพื่อสิทธิมนุษยชนซึ่งตั้งอยู่ที่เมืองบอสตัน รัฐนิวยอร์ก ได้แสดงความเห็นถึงการลงโทษนายไมเคิล เฟย์ ว่าการลงโทษโดยการเขียนคือการทรมานร่างกายอย่างหนึ่งเพราะผู้ถูกเขียนจะต้องมีเลือดออกมาจากบาดแผล เกิดการบวม รอยแผลเป็นและบ่อยครั้งพบว่าเกิดอาการทางประสาท ช็อคและเกิดความหวาดกลัว³² รอยเขียนเหมือนกับถูกบูหรือจี้บนผิวหนัง นักจิตวิทยาชาวอเมริกันวิเคราะห์ว่าผลจากการเขียนดีครั้งนี้จะทำให้ นายไมเคิล เฟย์ มีความรู้สึกกลบฝังอยู่ในใจตลอดชีวิตนอกจากบาดแผลจะก่อให้เกิดอาการเจ็บปวดทรมานมากเนื่องจากเนื้อจะผลัดตกต้องใช้เวลา 10-14 วัน อาการเจ็บจึงจะลดลง³³ แต่ก็มีฝ่ายที่เห็นด้วยกับการกระทำดังกล่าวโดยมีจดหมายอื่นๆ ทั้งจากประเทศสหรัฐอเมริกาเองและทั่วโลกส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการลงโทษด้วยการเขียนดีนายไมเคิล เฟย์ โดยเฉพาะผู้คนจากเมืองเคย์ตัน โอไฮโอ ประเทศสหรัฐอเมริกาที่นายไมเคิล เฟย์อาศัยอยู่ที่เห็นด้วยกับการลงโทษเขียนของประเทศสิงคโปร์ในการกระทำครั้งนี้³⁴ หนังสือพิมพ์สเตทไทม์ ได้ตีพิมพ์เผยแพร่จดหมายของบิชอปมอนต์โกเมอรี กริฟฟิทส์-ไมเออร์ ประธานที่ประชุมกลุ่มนักบวชคริสเตียนและทำหน้าที่เป็นบิชอปร่วมในการทำพิธีกรรมทางศาสนานิกายแองกลิกัน ซึ่งระบุว่าเห็นด้วยกับคำพิพากษาของศาลสิงคโปร์ที่ตัดสินลงโทษนายไมเคิล เฟย์ ด้วยการเขียนด้วยหาว จำคุก 4 เดือน และปรับ เนื่องจากประพฤตินั้นไม่เหมาะสมและสร้างความเสียหายแก่ทรัพย์สินในที่สาธารณะ กรณีของนายไมเคิล เฟย์เป็นตัวอย่างเด็กวัยรุ่นชาวอเมริกันสมัยใหม่ซึ่งประพฤตินั้นไม่เหมาะสม สร้างความวุ่นวาย และสร้างความเสียหายให้กับสังคมอเมริกันโดยไม่เกรงกลัวการลงโทษ สมควรที่จะมีการให้บทเรียนกับเด็กเกรเหล่านี้และต้องกระทำโดยเร็วจึงจะได้ผล³⁵ นาย Ted Koppel แห่งโทรทัศน์ ABC ได้กล่าวถึงความเห็นของชาวอเมริกันซึ่งแสดงความคิดเห็นในรายการวิทยุรายการหนึ่งปรากฏว่ามีผู้ฟังหลายท่านได้แสดงความเห็นด้วยกับการที่นายไมเคิล เฟย์ ถูกลงโทษเขียนเพราะเมื่ออยู่ในประเทศสิงคโปร์ ก็ควรที่จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายของประเทศสิงคโปร์อย่างเคร่งครัด เมื่อไปกระทำผิดก็

³¹ ข่าวต่างประเทศ , มติชน (4 เมษายน 2537) : 4.

³² “จับชีพจรโลก” , มติชน (7 เมษายน 2537) : 4.

³³ ข่าวต่างประเทศ , มติชน (7 พฤษภาคม 2537) : 4.

³⁴ ไตรรัตน์ สุนทรประภัสสร , “หมุนตามโลก” , เคลนิวิสต์ (15 เมษายน 2537) : 2.

³⁵ ข่าวต่างประเทศ , มติชน (6 เมษายน 2537) : 4.

ควรถูกลงโทษตามกฎหมายของประเทศนั้น อีกทั้งมีการแสดงความคิดเห็นเข้ามาในรายการ และเห็นว่าควรนำวิธีการลงโทษเขียนตีของประเทศสิงคโปร์มาใช้ในสหรัฐอเมริกาด้วยเพื่อปราบปรามเด็กเกเรที่มีอยู่จำนวนมากในประเทศสหรัฐอเมริกาให้เกิดความเกรงกลัวต่อโทษและเกิดความหลาบจำไม่กล้ากระทำความผิดในเรื่องนี้ต่อไป เมื่อวิเคราะห์ถึงสาเหตุที่ทำให้ชาวอเมริกันเห็นด้วยกับวิธีการลงโทษดังกล่าวเพราะพวกเขาเชื่อว่าถ้าใช้วิธีการลงโทษอย่างรุนแรงจะทำให้อัตราการเกิดอาชญากรรมลดลง³⁶ ซึ่งชาวสิงคโปร์เองยอมรับว่าการเขียนนั้นถือเป็นรูปแบบของการลงโทษอย่างหนึ่งไม่ใช่เป็นเรื่องที่ผิดปกติหรือทารุณแต่อย่างใด³⁷ ผู้นำรัฐบาลสิงคโปร์ยืนยันว่าจำเป็นต้องคงกฎหมายลงโทษนี้ไว้เพราะไม่ต้องการให้สิงคโปร์เต็มไปด้วยอาชญากรรมเหมือนอย่างนิวยอร์ก³⁸ ส่วนท่านทูตสิงคโปร์ประจำกรุงวอชิงตัน S.R.Nathan ได้กล่าวว่า “ วิธีการลงโทษเขียนนี้ประเทศสิงคโปร์ได้รับแนวคิดการลงโทษนี้มาจากประเทศอังกฤษไม่ใช่ประเทศจีนและวิธีการลงโทษที่รุนแรงเช่นนี้จะทำให้ประเทศของเขาสะอาดและปลอดภัย รวมทั้งไม่มีอาชญากรรมเกิดขึ้นด้วย”³⁹

การที่ทางการสิงคโปร์ลดหย่อนโทษให้นายไมเคิล เพย์ นักโทษวัยรุ่นชาวอเมริกันในคดีทำลายทรัพย์สินสาธารณะโดยกำหนดโทษเขียนเพียง 4 ครั้ง จากเดิม 6 ครั้ง หนังสือพิมพ์สเตรทไทม์ในสิงคโปร์รายงานผลการสุ่มตัวอย่างสำรวจและจากโทรศัพท์แสดงความคิดเห็นมายังหนังสือพิมพ์ดังกล่าว พบว่าชาวสิงคโปร์ส่วนใหญ่เสียใจต่อการที่รัฐบาลตัดสินโทษให้กับนายไมเคิล เพย์ และต่อไปคงไม่มีการยกเว้นให้กับชาวต่างชาติรายอื่นๆอีก⁴⁰ การที่ประเทศสิงคโปร์ตัดสินลงโทษโดยการเขียนด้วยหวายเพื่อป้องกันคนส่วนรวมเพื่อไม่ให้ได้รับความเสียหายจากพฤติกรรมของคนที่ชอบทำความเดือดร้อนให้คนอื่น ด้วยการเอาสีกระป๋องไปพ่นตามรถยนต์หรือกำแพงดังที่พบเห็นกันทั่วไปรวมทั้งในประเทศสหรัฐอเมริกา และการเขียนตีถือได้ว่าเป็นวัฒนธรรมของชาวเอเชียที่มีมาแต่โบราณกาลและในปัจจุบันก็ยังมีการใช้อยู่ แต่ไม่เป็นการลงโทษที่รุนแรงดังเช่นอดีตเป็นเพียงแต่เพื่อลงโทษให้หลาบจำเท่านั้น เช่น การที่ครูบาอาจารย์เขียนตีเด็กเกเรในชั้นเรียน หรือ

³⁶ Susumu Awanohara , “Singapore : Whipping Boy” , Far Eastern Economic Review [FER] Vol 157 Iss:17 (28 April 1994) : 25.

³⁷ ข่าวต่างประเทศ , เดลินิวส์ (25 เมษายน 2537) : 2.

³⁸ ข่าวต่างประเทศ , มติชน (4 เมษายน 2537) : 4.

³⁹ Susumu Awanohara , “Singapore : Whipping Boy” , Far Eastern Economic Review [FER] Vol 157 Iss:17 (28 April 1994) : 25.

⁴⁰ ข่าวต่างประเทศ , เดลินิวส์ (7 พฤษภาคม 2537) : 2.

พ่อแม่เขียนตีลูกเพราะลูกกระทำความผิดและ จุดประสงค์ของการรักษาวัฒนธรรมนี้ไว้เพื่อป้องกันไม่ให้คนส่วนใหญ่เดือดร้อน เป็นการรักษาความเป็นระเบียบของสังคม⁴¹

จากรายงานการปฏิบัติด้านสิทธิมนุษยชนของประเทศสิงคโปร์เมื่อปี 1997 ในข้อที่เกี่ยวกับการทรมานและการลงโทษหรือการปฏิบัติที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือหยาบเถื่อนนั้นตามกฎหมายของประเทศสิงคโปร์และผู้นำรัฐบาลได้คัดค้านการลงโทษที่มีลักษณะเช่นนั้น แต่สำหรับการลงโทษเขียนตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศสิงคโปร์นอกเหนือจากโทษจำคุกแล้วยังได้ให้อำนาจในการเขียนเพื่อเป็นการลงโทษสำหรับการกระทำความผิดกฎหมายถึง 30 ฐาน รวมถึงการใช้กำลังหรือการคุกคามขู่ข่มขู่บุคคล เช่น การข่มขืนกระทำชำเรา และการชิงทรัพย์ กฎหมายยังให้อำนาจลงโทษเขียนในคดีความผิดเกี่ยวกับการทำลายทรัพย์สินสาธารณะ การค้ายาเสพติด และการฝ่าฝืนกฎหมายเข้าเมือง นอกจากนี้โทษเขียนยังใช้ลงโทษสำหรับความผิดฐานจับตัวเรียกค่าไถ่ การกระทำโดยเจตนา เช่น การทำให้ได้รับบาดเจ็บสาหัส กฎหมายบรรยายถึงจำนวนขั้นสูงสุดหรือต่ำสุดในการเขียนสำหรับความผิดซึ่งเป็นดุลพินิจของศาล ผู้หญิงและชายที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไปหรือต่ำกว่า 16 ปีลงมาได้รับการยกเว้นไม่ต้องถูกเขียน ในปี 1993 ศาลได้ตัดสินลงโทษเขียน 3,244 คดี⁴² จากรายงานดังกล่าวจะเห็นได้ว่าประเทศสิงคโปร์ไม่ถือว่าโทษเขียนเป็นการขัดกับสิทธิมนุษยชนเพราะประมวลกฎหมายอาญาของประเทศสิงคโปร์ได้ให้อำนาจไว้ว่าสามารถลงโทษเขียนได้

ปัจจุบันนี้จะเห็นได้ว่าการลงโทษเขียนนั้น ได้มีองค์กรระหว่างประเทศต่างๆ ไม่เห็นด้วยกับการลงโทษเขียนโดยเห็นว่าเป็นโทษที่ทารุณ ดังเช่น องค์กรนิรโทษกรรมสากล ได้ให้ความเห็นว่าโทษเขียนเป็นโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม และเป็นการหยาบเถื่อน และในเดือนเมษายน ปี 1997 คณะกรรมการสิทธิมนุษยชน (Human Rights Commission) ในการลงมติที่ 1997/38 ได้ลงมติว่าการลงโทษต่อเนื่องตัวร่างกายเป็นการลงโทษที่โหดร้ายทารุณ ไร้มนุษยธรรม

⁴¹ เสริม วงษ์จันทร์ “ความขัดแย้งทางวัฒนธรรม กรณีศึกษาสหรัฐกับสิงคโปร์”, มติชน (15 พฤษภาคม 2537) : 4.

⁴² The Bureau of Democracy , Human Rights and Labor , Singapore Country Report on Human Rights Practices for 1997 , January 30 , 1998 , http://www.state.gov/www/global/human_rights/1997_hrp_report/singapor.html . , p.2.

และในรายงานของ Nigel Rodley : The UN Special Rapporteur on torture ที่รายงานไปยังคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนเมื่อวันที่ 10 มกราคม 1997 ได้กำหนดว่าการลงโทษต่อเนื่องต่อตัวร่างกายไม่สอดคล้องกับการห้ามการทรมานและการลงทัณฑ์หรือการปฏิบัติที่เป็นการทารุณโหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือหยาบเถื่อนได้ ตามที่กำหนดไว้ในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน , กติกา ระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง , ปฏิญญาว่าด้วยการป้องกันบุคคลจากการลงทัณฑ์หรือการปฏิบัติที่เป็นการทรมาน ทารุณ โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม และอนุสัญญาว่าด้วยการต่อต้านการกระทำทารุณและการกระทำที่ป่าเถื่อน⁴³ องค์การนิรโทษกรรมสากลยังเรียกร้องให้ยกเลิกการลงโทษเขียนโดยศาลโดยถือว่าการลงโทษที่โหดร้าย ทารุณ ไร้มนุษยธรรมและเป็น การห้ามเถื่อนด้วย⁴⁴ นอกจากนี้ คณะกรรมการว่าด้วยสิทธิเด็กได้บันทึกลงในบทสรุปข้อสังเกตในรายงานของรัฐภาคีโดยให้ความเห็นว่าการลงโทษต่อเนื่องต่อตัวร่างกายเด็กเป็นการขัดกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กข้อ 19 ซึ่งมุ่งที่จะคุ้มครองเด็กจากความรุนแรงทุกรูปแบบทั้งทางร่างกาย และจิตใจและระเบียบวินัยของโรงเรียนตามข้อ 28 (2) ที่กำหนดว่ารัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมที่จะประกันว่าระเบียบวินัยของโรงเรียนได้กำหนดขึ้นในลักษณะที่สอดคล้องกับศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ของเด็กและสอดคล้องกับอนุสัญญานี้ และข้อ 37

สำหรับประเทศไทยได้ยกเลิกการใช้โทษเขียนมาตั้งแต่ประกาศใช้กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.127 ถึงแม้ว่าจะได้มีกำหนดไว้ใน พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 ก็ตามแต่ในทางปฏิบัติก็ไม่มีการใช้โทษนี้อีกต่อไปแล้ว เว้นแต่ยังคงถูกใช้เป็นทัณฑ์ในการลงโทษเด็กที่อยู่ในความควบคุมของสถานพินิจ สถานสงเคราะห์ และตามสถานศึกษาต่างๆ นอกจากนี้ยังใช้ในการลงโทษระหว่างบิดามารดากับบุตร ครูกับนักเรียน โดยถือเป็นประเพณีวัฒนธรรมของการลงโทษอย่างหนึ่งที่มีการปฏิบัติมาจนถึงปัจจุบัน ตามภาษิตที่ว่า “รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี” หรือ “ไม้อ่อนดัดง่าย ไม้แก่ดัดยาก” ซึ่งมุ่งหวังให้กลับคนเป็นคนดี ไม่กระทำความผิดซ้ำอีก การที่ประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิเด็กซึ่งกำหนดการลงโทษไว้ในมาตรา 37 บัญญัติว่า

⁴³ Kenya - Violations of Human Rights , <http://www.amnesty.org/ailib/intcam/kenya/report/report7.h> , p.1.

⁴⁴ Amnesty International Report , United Arab Emirates Imprisonment and Flogging for Marriage Across Faiths : The Case of Elie Dib Ghaleb , January 1997 , p.2.

“จะไม่มีเด็กคนใดถูกรังแกหรือถูกลงโทษหรือถูกระงับโทษในลักษณะที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรมหรือทำให้อับอาย” การตีกรอบเด็กโดยใช้วิธีการเขียนดินนั้น ถือได้ว่าไม่สอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กตามมาตรา 37 ดังกล่าว⁴⁵ เพื่อให้เป็นการสอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กผู้เขียนเห็นว่าควรยกเลิกการลงโทษโดยการเขียนนั้นเสีย

4.4 ปัญหาในการกำหนดเงื่อนไขและวิธีการลงโทษเขียน

โทษเขียนนับว่าเป็นวิธีการลงโทษต่อเนื้อตัวร่างกายอย่างหนึ่ง เป็นการก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานทางร่างกายซึ่งในอดีตมีความเชื่อว่าการก่อให้เกิดทุกข์ทรมานทางร่างกายถือเป็นภาวะปกติหรือธรรมชาติอย่างหนึ่งของมนุษย์จึงมักนิยมลงโทษต่อเนื้อตัวร่างกายโดยเน้นไปในทางทรมาน ก่อให้เกิดความสูญเสียทางร่างกายแก่ผู้กระทำความผิดอย่างรุนแรง โทษเขียนเป็นวิธีการหนึ่งที่นิยมใช้ในการลงโทษผู้กระทำความผิด การเขียนมีหลายวิธี เช่น ในประเทศอังกฤษ กระทำการลงโทษเขียนโดยทำการเขียนต่อหน้าประชาชนด้วยการล่ามติดท้ายเกวียนแล้วเขียน หรือล่ามไว้กับเสาที่ตั้งไว้กลางชุมชนแล้วเขียนด้วยเส้น 9 หาง ในประเทศจีนสมัยโบราณการเขียนนักโทษกระทำโดยให้นักโทษนอนคว่ำ มีผู้คุมจับและผู้คุมอีกคนทำการโบยที่หลัง กัน หรือฝ่าเท้าของนักโทษด้วยไม้ บางครั้งผู้กระทำความผิดอาจถูกเขียนด้วยเส้นขี้วัวเป็นเกลียวเชือกหลายๆเส้นที่ปลายเป็นตะขอคล้ายเบ็ด ในประเทศไทยการเขียนใช้หนังเป็นเส้นกลม เรียกว่าลวดหนัง หรือใช้ไม้หวายตีที่หลังของผู้กระทำความผิด การเขียนจะนับเป็นยกๆ ละ 30 ที หรือนับเป็นที

การลงโทษเขียนในอดีตค่อนข้างใช้วิธีที่รุนแรงและป่าเถื่อน ไม่มีเงื่อนไขในการกำหนดองค์ประกอบมากนัก โทษเขียนจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับดุลพินิจของผู้ตัดสินแต่ละเรื่องแต่ละรายไป บางครั้งบางกรณีผู้ถูกลงโทษเขียนอาจถึงตาย พิการ หรือได้รับบาดเจ็บสาหัส ต่อมาโทษเขียนได้มีวิวัฒนาการต่อมาเรื่อยๆ โดยจากการที่ไม่มีเงื่อนไขหลักเกณฑ์ที่แน่ชัด ก็ได้มีการกำหนดเงื่อนไขขึ้นโดยห้ามทำการเขียนสตรีไม่ว่ากรณีใดๆ จำนวนการเขียนอย่างสูงก็ตี และมีการกำหนดเงื่อนไขว่าการเขียนต้องกระทำภายใต้การตรวจสอบดูแลของแพทย์ด้วยการเขียนจะไม่เป็นอันตรายหรือรุนแรงเกินไป

⁴⁵ ศูนย์เครือข่ายสิทธิเด็กเอเชียเน็ท , รายงานผลการศึกษาวิจัยเบื้องต้น เรื่อง แนวทางการพัฒนากฎหมายเกี่ยวกับการพัฒนาเด็ก (กรุงเทพมหานคร : ม.ป.ท., 2538) , หน้า 98.

ในปัจจุบันประเทศต่างๆ ที่ยังคงใช้โทษเข็ญอยู่ได้พยายามที่จะกำหนดเงื่อนไขและวิธีการต่างๆ มากมายเพื่อให้การลงโทษเข็ญมีความรัดกุมยิ่งขึ้น มีการกำหนดลักษณะความผิดที่จะใช้โทษเข็ญโดยใช้กับการกระทำความผิดที่มีความรุนแรง หรือเป็นการฝ่าฝืนวินัยที่ร้ายแรง มีการกำหนดจำนวนการเข็ญ อุปกรณ์ที่ใช้ในการเข็ญ และทำการตีที่ตำแหน่งใดของร่างกาย บุคคลที่ถูกลงโทษเข็ญซึ่งคำนึงถึงเพศ อายุ โดยถ้าเป็นเด็กก็ต้องลดจำนวนและขนาดของอุปกรณ์ที่ใช้ในการเข็ญลงด้วย บุคคลผู้ทำการเข็ญเป็นเจ้าพนักงานเรือนจำซึ่งหมายถึงผู้คุม แม้จะห้ามใช้นักโทษด้วยกันเป็นผู้ทำการเข็ญเพราะอาจมีการแก้แค้นกันเป็นการส่วนตัว และเจ้าพนักงานผู้ทำการเข็ญนั้นจะต้องไม่เคยมีเหตุกับผู้ต้องโทษเป็นการส่วนตัวก็ตาม แต่บุคคลผู้ทำการเข็ญจะมีมาตรฐานในการเข็ญขนาดไหน อย่างไร ไม่ได้มีการกำหนดไว้ เพราะการกำหนดส่วนใหญ่จะเป็นการกำหนดจำนวนครั้งที่ดีเท่านั้น แต่การเข็ญจะหนักเบาขนาดไหนไม่มีการกำหนดแน่ชัด และถ้าหากมีปัจจัยภายนอกมากระทบผู้ทำการเข็ญ เช่น มีอารมณ์โกรธหรือไม่พอใจก็อาจทำให้มีการใช้โทษนี้เป็นการระบายความโกรธ ความไม่พอใจต่างๆ ได้ ดังนั้น อารมณ์ของผู้เข็ญย่อมมีผลกระทบต่อความหนักเบาในการเข็ญ

จะเห็นได้ว่าการใช้โทษเข็ญจะต้องมีการกำหนดเงื่อนไขและองค์ประกอบต่างๆ มากมาย ทำให้มีปัญหายุ่งยากและการเข็ญจะต้องกระทำภายใต้การดูแลของแพทย์ ต้องให้แพทย์ทำการตรวจร่างกายของผู้รับโทษก่อนว่าจะทนรับโทษนี้ได้หรือไม่ หากแพทย์สั่งให้หยุดก็ต้องหยุดซึ่งก็ไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์ที่แน่นอนว่าแค่ไหนเพียงใดจึงจะให้หยุดเข็ญ หากกรณีแพทย์กำหนดว่าผู้นั้นไม่อาจรับโทษเข็ญได้ก็ต้องกำหนดให้ลงโทษอื่นแทน ซึ่งเป็นปัญหาว่าโทษใดจึงจะเหมาะสมกับความผิดนั้น จึงเห็นได้ว่าโทษเข็ญนั้นถึงแม้ว่าบางประเทศได้มีการนำมาบังคับใช้ก็ตาม แต่ผู้เข็ญเห็นว่าโทษเข็ญยังคงมีปัญหาในการนำไปบังคับใช้ในทางปฏิบัติอยู่อีกหลายประการตามที่กล่าวมาแล้ว

สรุป

จากการที่ประเทศไทยยึดหลักการอบรมเลี้ยงดูบุตรแบบรักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี การลงโทษเข็ญจึงเป็นไปในลักษณะที่พอสมควรเพื่อว่ากล่าวสั่งสอนยอมเป็นการชอบธรรม แต่ในปัจจุบันนี้เริ่มมีผู้ไม่เห็นด้วยกับการลงโทษเข็ญ โดยเห็นว่าการลงโทษโดยการเข็ญอาจก่อให้เกิดผลเสียกับเด็กมากกว่าที่จะเป็นผลดี ซึ่งการลงโทษโดยการเข็ญจะทำให้เด็กมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์น้อยและไม่สามารถพึ่งตนเองได้ ต้องคอยพึ่งผู้อื่น ไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง เด็กที่ถูกตี

มากๆ จนไม่สามารถคิดอะไรได้ กลัวต่อความคิด ไม่กล้าคิดหรือทำอะไรนอกจากผู้ใหญ่สั่งให้ทำ เด็กจึงกล้าทำ ส่วนการใช้วิธีการลงโทษอย่างละมุนละไม เช่น ใช้การตักเตือน จะทำให้เด็กมีความคิดสร้างสรรค์และเป็นตัวของตัวเอง การใช้วิธีตักเตือน พุดให้เด็กเข้าใจถึงผลเสียที่จะเกิดขึ้นจากการกระทำผิดนั้นๆ และเมื่อเด็กเข้าใจโดยพิจารณาจากเหตุผล มองเห็นความไม่เหมาะสมจากพฤติกรรมเดิมของตน เด็กจะสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมไปในทางที่ถูกต้องโดยใช้วิจารณญาณของตัวเองต่างๆ ที่ผู้ใหญ่ไม่บังคับ เป็นการช่วยให้เด็กมีความเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น มีความกล้าที่จะคิดริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ⁴⁶ แต่สำหรับในต่างประเทศมีบางประเทศที่ไม่เห็นด้วยกับการลงโทษ เข้มงวดเด็ก ถึงแม้ว่าจะเป็นกรลงโทษเพื่อการอบรมสั่งสอนก็ถือว่าเป็นการชอบธรรม นอกจากนี้โทษเข้มนยังเป็นการขัดกับหลักสิทธิมนุษยชนและอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก และโทษเข้มนยังก่อให้เกิดปัญหาทางด้านจิตใจและวิธีการอีกมากมาย สำหรับวัตถุประสงค์การลงโทษก็ยังไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าโทษเข้มนสามารถทำให้อาชญากรรมลดลงได้จริง สำหรับโทษเข้มนจะเหมาะสมกับการใช้ลงโทษในสภาพของสังคมไทยในปัจจุบันต่อไปหรือไม่ ผู้เขียนจะได้ทำการวิเคราะห์และสรุปผลในบทสุดท้ายต่อไป

⁴⁶ ดวงเดือน ศาสตราภรณ์, “การลงโทษเด็กเป็นการลดหรือเพิ่มปัญหา”, วารสารเนาะเนว ปีที่ 19 ฉบับที่ 97 (กุมภาพันธ์-มีนาคม 2528) : 31-32.